

12 évvel ezelőtt

Nem voltam benne biztos, hogy lesz erőm valaha is visszajönni ide. Most mégis itt állok a műanyag lapok közé bújtatott fotód előtt, amit az elmúlt három évben (három év, két hónap, tizennégy nap és három óra, mert, ha akarnám, sem tudnám nem számolni a nélküled töltött perceket) nem kímélt az időjárás, és bárki néz is már rád, rajtam kívül senki nem ismer fel. Magától mozdul a kezem, hogy megsimogassam az elgyötört műanyag borítás alatt az arcodat. Nem akartad, hogy lefényképezzelek, mert mindig is utáltad, ha fényképeznek, mert szerinted nem voltál fotogén, pedig szerintem gyönyörű voltál, és bárcsak sokkal több képet csináltam volna rólad, persze ezt az egyet sem akartad, és zavarban voltál, és zavarodban nevetni kezdél és el akartál fordulni, de én voltam a gyorsabb. A hajadba belekapott a Duna felől fújó, hűvös szél, a szemeidben ott csillogott a lemenő Nap utolsó néhány sugara, és hiába kérted utána, én nem töröltem ki a fotót.

Mosolyogtál. Mindig mosolyogtál, amikor rám néztél, pedig akkor még a nevedet sem tudtad. Igen, azt hiszem, hogy a te mosolyoddal kezdődött az a valami, ami fél évig (hat hónap, kilenc nap és nyolc óra, mert, ha akartam volna, sem tudtam volna nem számolni a veled töltött perceket) tartott közöttünk. Valami. Ami segített túlélni. Valami. Ami olyan volt, mint a viharos tengeren hánykolódó hajótöröttnek a mentőöv. Mert azt mondtad egyszer, hozzám bújva, meztelenül és kielégülve az olcsó motel még olcsóbb paplanja alatt, hogy te vagy a hajótörött és én a mentőöv neked. Pedig szerintem pont fordítva volt. Talán nem is érdemeltelek.

Hirtelen hagytál itt. De veled mindig, minden hirtelen történt, úgyhogy valószínűleg ez sem lehetett volna másképp. Üvölni szerettem volna, amikor megtudtam, hogy elmentél. De nem bánthattam azokat, akik szerettek. A temetésedre sem mehettem el, mert azokat sem bánthattam, akik téged szerettek, csak azért, mert én is szerettelek. Helyette ide jöttem elbúcsúzni tőled. És a padunk mellett álló fára csavaroztam a fotódat, az egyetlen dolgot, ami belőled maradt nekem, és azt képzeltem, hogy még mindig mellettem vagy, mert azt, hogy már soha többé nem leszel mellettem, egyszerűen nem tudtam elképzelni.

Könnyen enged a rozsdás csavar, amikor egy új fotót teszek a régi helyére. Megigazítom a táblát is alatta, amin alig látszik még az idő múlása. 1962-2007. Holnap lennél negyvennyolc. Rajtad sem látszana az idő múlása, mosolygok rád, és a fényes műanyag borítás alatt megsimogatom az arcodat.